

Drept contravențional

УДК 342.9

МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОВНОВАЖЕНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ УКРАЇНИ: ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ

Олександр КОЛОМОЄЦЬ

аспірант кафедри адміністративного та митного права
Університету митної справи та фінансів

В статті досліджується питання механізму реалізації повноважень Державної служби фінансового моніторингу України з точки зору теоретичних та практичних засад. Висвітлено питання законодавчого закріплення вказаного поняття, а також аналізуються його основні складові елементи. Надано визначення дефініції «спеціально уповноваженого органу» з наданням переліку поставлених перед ним завдань. Здійснено аналіз співвідношення теоретично – закріплених засад реалізації повноважень з їх практичним застосуванням та наслідками такої діяльності. На підставі такого порівняння досліджено можливі прогалини у практичному правозастосуванні та запропоновано вирішення проблемних питань з метою приведення у відповідність встановлених законодавством повноважень з результатами виконання покладених на цей орган обов'язків.

Ключові слова. Державна служба фінансового моніторингу України, фінансовий моніторинг, фінансова розвідка, легалізація (відмивання) доходів, суб'єкт державного фінансового моніторингу.

THE MECHANISM OF REALIZATION OF POWERS OF THE STATE SERVICE OF FINANCIAL MONITORING OF UKRAINE: QUESTIONS OF THE THEORY AND PRACTICE

Oleksandr KOLOMOIETS

PhD Student of the Department of Administrative and Customs Law
University of Customs and Finance

The article examines the mechanism of implementation of the powers of the State Financial Monitoring Service of Ukraine in terms of theoretical and practical principles. The issues of legislative consolidation of this concept are covered, as well as the main constituent elements are analyzed. The definition of “specially authorized body” is given with a list of tasks set before it. The analysis of the ratio of theoretically - fixed bases of realization of powers with their practical application and consequences of such activity is carried out. On the basis of such a comparison, possible gaps in practical law enforcement were investigated and the solution of problematic issues was proposed in order to bring the powers established by the legislation in line with the results of the fulfillment of the responsibilities assigned to this authority.

Keywords. State Financial Monitoring Service of Ukraine, financial monitoring, financial intelligence, legalization (laundering) of income, the subject of state financial monitoring.

MECANISMUL DE REALIZARE A PUTERILOR SERVICIULUI DE STAT DE MONITORIZARE FINANCIARĂ A UCRAINEI: ÎNTREBĂRI DE TEORIE ȘI PRACTICĂ

Articolul examinează mecanismul de implementare a competențelor Serviciului de Monitorizare Financiară de Stat din Ucraina în ceea ce privește principiile teoretice și practice. Sunt abordate problemele consolidării legislative a acestui concept, precum și principalele elemente constitutive ale acestuia. Definiția „organismului special autorizat” este dată cu o listă de sarcini stabilite în fața sa. Se efectuează analiza raportului bazelor fixate teoretic de realizare a puterilor cu aplicarea lor practică și consecințele unei astfel de activități. Pe baza unei astfel de comparații, au fost cercetate posibile lacune în aplicarea legii practice și s-a propus soluționarea problemelor pentru a alinia competențele stabilite de legislație la rezultatele îndeplinirii responsabilităților atribuite acestui organism.

Cuvinte-cheie: Serviciul de monitorizare financiară de stat din Ucraina, monitorizarea financiară, informații financiare, legalizarea (spălarea) veniturilor; subiectul monitorizării financiare de stat.

Постановка проблеми. В умовах між-народної інтеграції та транспарентності

глобалізаційних процесів перед державами постають такі виклики, як тероризм, поширення зброї

масового знищення, легалізація (відмивання) доходів одержаних злочинним шляхом та інше. У цьому аспекті необхідна спільна координація суб'єктів міжнародних відносин, шляхом створення відповідних організацій та прийняття нормативно-правових актів, стороною яких є держава - Україна, для виконання яких було створено Державну службу фінансового моніторингу (далі – Держфінмоніторинг). Проблемним залишається встановлення та дослідження механізму реалізації повноважень зазначеного органу, оскільки теоретично-закріплені положення в законодавчих актах можуть не в повному обсязі реалізовуватися на практиці.

Актуальність теми дослідження. Становлення України супроводжується «тінізацією» економіки, нестабільністю політичної кон'юнктури, поширенням корупції у всіх сферах суспільного життя, відмиванням отриманих злочинним шляхом коштів та іншими проблемними аспектами, які можуть нашкодити інтересам держави, перш за все національній безпеці. З урахуванням відсутності нормативного врегулювання, правової невизначеності, низької адаптивності вітчизняної правової системи до міжнародних стандартів роль негативних чинників значно посилюється. З цією метою важливим є посилення функцій в особі Держфінмоніторингу. Тому актуальним залишається характеристики повноважень цього органу та визначення механізму їх реалізації.

Стан дослідження. Стану проведення фінансового моніторингу та виконання покладених на Держфінмоніторинг повноважень й обов'язків у своїх працях приділяло увагу велика кількість вітчизняних вчених, серед яких: К.В. Бисага, С.А. Буткевич, А.Г. Бухтіарова, Л.П. Максименко, С.І. Матюшенко, С.В. Симов'ян та інші. Однак в розрізі наукових праць зазначених дослідників, питання правореалізації цим органом залишається відкритим й дослідженням не в повному обсязі.

Мета та завдання статті. Основною метою дослідження є проаналізувати механізм реалізації повноважень Держфінмоніторингу України. Завданнями публікації є встановлення теоретичних засад виконання закріплених законодавством прав через призму практичного застосування відповідних компетенцій, за результатами чого визначити загальні суперечливі питання та запропонувати шляхи для їх вирішення.

Виклад основного матеріалу. Для визначення обсягу функцій, процедури реалізації повноважень Держфінмоніторингом доцільно надати визначення законодавчо закріплених понять: «фінансовий моніторинг», «спеціально уповноваже-

ний орган». Відповідно до п. 66 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 06.12.2019 року № 361-IX (далі – Закон), фінансовий моніторинг - сукупність заходів, що вживаються суб'єктами фінансового моніторингу у сфері запобігання та протидії, що включають проведення державного фінансового моніторингу та первинного фінансового моніторингу [5]. Також, згідно п. 55 ч. 1 ст. 1 зазначеного Закону спеціально уповноважений орган – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії.

З огляду на норми Закону [5] слід зазначити, що фінансовий моніторинг здійснюється, як на первинному, так і на державному рівнях. Серед суб'єктів фінансового моніторингу на державному рівні визначено центральний орган виконавчої влади в особі Держфінмоніторингу, який створено відповідно до Указу Президента України «Про заходи щодо запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом» №1199 від 10.12.2001 року [8] Так, в історичній ретроспективі останній зазнавав докорінних змін у вигляді його реорганізації та ліквідації, однак Указом Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» № 1085 від 09.12.2010 року все-таки було створено Держфінмоніторинг, як центральний орган виконавчої влади, який функціонує по теперішній час [9].

З метою розуміння механізму реалізації повноважень та співвідношення теоретичних засад з практичними результатами діяльності відповідним положенням визначено завдання, які ставляться перед уповноваженим законодавцем органом [6]. У загальному розумінні, аналізуючи вказане положення слід зазначити, що правами Держфінмоніторингу є здійснення узагальнення застосування законодавства з питання фінансової розвідки; надсилання до різних органів державної влади запитів про надання інформації; проведення співпраці з органами виконавчої влади щодо запобігання та протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом; подання зібраних матеріалів до правоохоронних органів (у тому числі щодо предикатних діянь); проведення міжнародного співробітництва в межах співпраці з Міжнародною групою з протидії відмиванню брудних грошей та іншими міжнародними інстанціями (Financial Action Task Force on Money Laundering) (далі – FATF); діяльність у сфері

аналітичної роботи щодо формування методів, схем відмивання грошей, за результатами чого здійснення узагальнення інформації; контроль за діяльністю суб'єктів первинного фінансового моніторингу; консолідування статистичної інформації та інші права передбачені Положенням й нормативно-правовими актами, які стосуються предмета діяльності цього органу державної влади.

Закріплені завдання мають першочергове значення у виборі стратегії по боротьбі та протидії викликам, які постають перед державою. Для того, щоб реалізувати певні повноваження слід розуміти, яким чином можна це зробити. В результаті аналізу різних нормативно-правових актів, які відносяться до предмету діяльності Держфінмоніторингу, як суб'єкта фінансового моніторингу на державному рівні, встановлено, що законодавцем не визначено чіткого механізму реалізації покладених на цей орган завдань, що у свою чергу впливає на результативність та ефективність його роботи. Враховуючи відсутність нормативного закріплення такої правової дефініції, як «механізм реалізації повноважень» в аспекті виконання Держфінмоніторингом наділених функцій, доцільно дослідити та проаналізувати доктринальні положення й засади, які проявляються у наукових доробках вітчизняних вчених.

Так, у загальному розумінні поняття «реалізація» передбачає здійснення наміченого плану, програми, проєкту [10], тобто фактичне виконання направленої вектору діяльності. В той же час, Т.І. Тараконич зазначає, що механізм реалізації права (при цьому сукупність повноважень є ніщо іншим, як цілісним правом) являє собою правовий інструментарій завдяки якому здійснюється вплив на свідомість та поведінку суб'єктів та спрямовується на досягнення конкретних цілей [11]. А.М. Перепелюк визначає механізм реалізації прав (повноважень), з точки зору соціального та юридичного аспектів, які характеризуються сукупністю правових засобів та результатів діяльності уповноважених суб'єктів, метою яких є досягнення соціально-значущих результатів [3, с. 87].

Таким чином, можна зробити висновок, що механізм реалізації повноважень Держфінмоніторингом представляє собою процес, під час якого суб'єкт фінансового моніторингу на державному рівні, завдяки використанню сукупності пра-

вових та інших засобів втілює у фактичне життя державну політику, щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення. Вказаний процес повинен мати не тільки декларативний характер, а й відповідати практичному застосуванню. Реалізацію повноважень слід розглядати з точки зору структурного та організаційного підходів. Структурний підхід означає наявність складових елементів самого процесу, а організаційний акцентує увагу на практичну застосуванні. Так, вищевказана діяльність може провадитись у різних формах: 1) фактичне виконання прав та обов'язків, що виражається в активній поведінці; 2) утримання від виконання певних дій у вигляді пасивної поведінки, бездіяльності; 3) використання, яке ґрунтується на затверджених для вказаного органу нормах права, зокрема у Положенні [6]. У цьому сенсі доречно згадати характеристику сутності правових засобів, які на думку В.А. Малько є ніщо іншим як юридичними інструментами, метою яких є задоволення суспільних потреб [12]. При цьому до таких інструментів можна віднести: розпорядчі акти, матеріальні та процесуальні права, юридичні факти, які використовуються для досягнення цілей поставлених перед Держфінмоніторингом. Іншими засобами можуть виступати по-перше матеріальні, які означають певний перелік ресурсів, що залучаються посадовими особами для виконання обов'язків, а також надходження, що забезпечують діяльність органу влади. По-друге, інформаційні засоби, шляхом проведення роботи з інформування суб'єктів відносин пов'язаних з процесами фінансового моніторингу про стан проведення заходів щодо протидії легалізації доходів, що відображається у відповідних звітах цього органу. По-третє, організаційні засоби, метою яких є розвиток внутрішньої структури Держфінмоніторингу, в тому числі кадрове забезпечення відповідних структурних підрозділів.

Змістовно, структурними елементами механізму реалізації повноважень є суб'єкт, об'єкт, відповідний інструментарій та результати такої діяльності. Об'єктом буде виступати певна субстанція, яка є однією з підстав виникнення відносин між суб'єктами (носіями прав та обов'язків), породжуючи подальшу діяльність уповноваженого органу влади. У загальному цей процес можна відобразити наступним чином (рис. 1).



Рис. 1. Загальна процедура (механізм) реалізації повноважень Держфінмоніторингом з метою виконання державної політики у теоретичній площині.
Джерело: запропоновано автором.

У цьому контексті результатом функціонування діяльності досліджуваного органу є не тільки виконання вимог та завдань, які передбачені державною політикою, а й настанням інших наслідків (результатів) такої діяльності. Крім того, згадуваний в ході дослідження організаційний підхід аналізу механізму реалізації повноважень Держфінмоніторингу міститься у дослідженнях С.І. Матюшенко, однак складові процесу застосування положень вітчизняного законодавства не висвітлюються щодо самого органу, а тільки щодо власне фінансового моніторингу. Можна повністю погодитись з твердженням автора, про те, що складовими ресурсно-функціонального підходу є інформаційно-методологічне забезпечення, організаційно-технічні засоби, планування та регуляція впливу на реалізацію функцій фінансового моніторингу [2]. Вказаний підхід застосовується й до Держфінмоніторингу, як центрального органу виконавчої влади.

Отже, дослідивши теоретичні засади структурних елементів реалізації повноважень необхідно звернути увагу на таку складову, як результат проведення діяльності. З цією метою необхідно проаналізувати статистичні та аналітичні дані, які плавню поєднують практичну реалізацію повноважень. Відповідно до звіту за 2019 рік, основними

підсумками роботи Держфінмоніторингу є міжнародне співробітництво; національна консолідація органів влади; проведення фінансових розслідувань; активізація роботи, як суб'єкта законодавчої ініціативи; проведення методичної та освітньої роботи; здійснення типологічних досліджень й національної оцінки ризиків [1].

На практиці, діяльність служби можна розділити на певні блоки. По-перше, участь у розробці нормативно-правових актів та внесення власних рекомендацій й змін до діючого законодавства. По-друге, проведення обліку й формування статистики повідомлень від суб'єктів первинного фінансового моніторингу. По-третє, здійснення аналітичної діяльності, яка складається з аналізу інформації, яка міститься у повідомленнях, зупиненні фінансових операцій та проведенні фінансових розслідувань у сферах протидії тероризму, легалізації корупційних коштів, діяльності «конвертаційних» центрів, використання коштів з бюджету. По-четверте, узагальнення матеріалів, які виступають підставою для проведення оперативно-розшукових заходів та досудового розслідування правоохоронними органами, тобто фактично є повідомленням про кримінальне правопорушення. По-п'яте, ведення та забезпечення роботи Єдиної інформаційної системи. По-шосте,

здійснення міжвідомчої взаємодії з суб'єктами первинного фінансового моніторингу, органами державної влади з методичним забезпеченням останніх. По-сьоме, проведення національної оцінки ризиків. По-восьме, кадрове забезпечення та функціонування Академії фінансового моніторингу. По-дев'яте, міжнародне співробітництво з FATF, а також взаємодія з іноземними установами фінансової розвідки.

Держфінмоніторингом проводиться активна робота у сфері законодавчого регулювання щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванні) доходів, отриманих злочинним шляхом. Наслідком цього є прийняття Проекту Закону № 2179 від 25.09.2019 року (номер акту – 361-ІХ від 06.12.2019 року) [5]. Саме завдяки практичній реалізації повноважень у сфері регулювання законодавства Держфінмоніторингу вдалось пролобіювати цей Закон, який на теперішній час є чинним. У загальному, завданнями ж вказаного акту з урахуванням еволюції законів у цій сфері є: втілення у життя положень й рекомендацій FATF; ініціювання змін у матеріальні та процесуальні норми кримінального законодавства; зміна складу суб'єктів первинного фінансового моніторингу та інше.

Крім того, під час виконання повноважень здійснюється аналітична діяльність, шляхом систематизації та обробки отриманої інформації від суб'єктів фінансового моніторингу на первинному та державному рівнях, відповідних іноземних інстанцій, правоохоронних органів України та інших джерел. Сутність такої діяльності полягає у встановленні відповідності фінансових операцій та їх віднесення до сумнівних, з подальшим формуванням уніфікованих актів у вигляді досьє, що відображається у наступній динаміці (рис. 2).

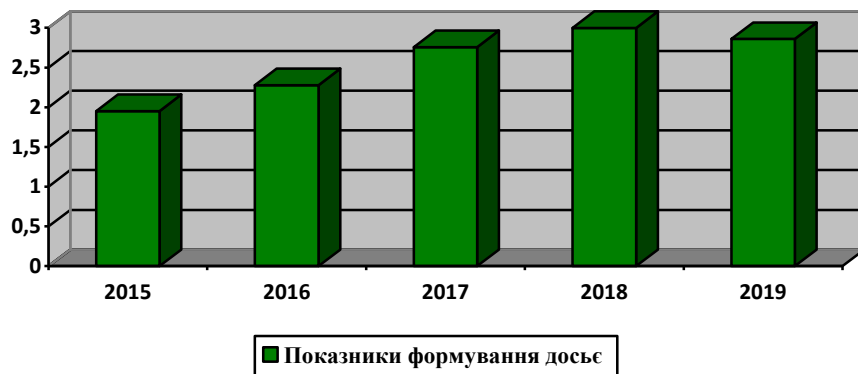


Рис. 2. Статистика складання досьє за період з 2015 по 2019 роки.

Джерело: Звіт Державної служби фінансового моніторингу України за 2019 рік [1].

Відповідно до вказаних показників кількість складання аналітичних матеріалів у 2019 році у порівнянні з 2018 роком зменшилась, однак сукупність повідомлень про фінансові операції, які стали базою для формування досьє збільшилась на 4 021. В той же час, у 2019 році відібрано 530 393 повідомлення для формування досьє у кількості 2 861 одиниць, що менше на 138 у порівнянні з 2018 роком. Це свідчить про зменшення кількості досьє, що стосуються питання перевірки ризикових фінансових операцій, які є підставою для проведення фінансових розслідувань. Саме завдяки останнім можливо встановити причетних до скоєння правопорушень осіб з подальшим притягненням до відповідальності. З цього приводу у 2019 році, службою було направлено 12 981 запити до 69 банківських установ. Зазначена інформація уніфікується в Єдину інформаційну систему, що дозволяє ефективно досліджувати кожен фінансову операцію.

Фінансові розслідування проводяться в таких сферах, як тероризм та сепаратизм, корупційні діяння, пов'язаними з коштами бюджету та державними активами, а також використання «конвертаційних» центрів, як проміжних ланок для легалізації доходів.

Не менш важливим, є протидія відмиванню доходів, одержаних від корупційних діянь. Шляхом використання повноважень розкриваються способи та методи вчинення посадовими особами корупційних діянь, серед яких: легалізація готівкових коштів, використання сумнівних депозитних рахунків, надання безповоротної фінансової допомоги, ціленаправлений випуск цінних паперів.

Під час розслідування операцій, які пов'язані з бюджетними коштами, завдяки реалізації повноважень Держфінмоніторинг встановлює способи такої діяльності: зняття готівки з поточних рахунків суб'єктів; створення та використання нових юридичних осіб для отримання коштів з бюджету; фіктивне підприємництво з часткою нерезидентів; невиконання правочинів та відсутність товару за результатами операції у однієї із сторін правочину.

Слід акцентувати увагу на тому, що в результаті реалізації повноважень службою формуються підходи до типологізації розслідувань, а також узагальнюються матеріали відповідно до «Порядку надання та розгляду узагальнених матеріалів», затверджений наказом Міністерством фінансів

України, Міністерством внутрішніх справ України, Службою безпекою України № 103/162/384 від 11.03.2019 року (далі – Порядок) [7]. За цим Порядком реалізуються повноваження закріплені у п. 5 ч. 4 Положення за наступними етапами: підготовка матеріалів до правоохоронних органів (з зазначенням опису операції та її зупинення); надання службою матеріалів; реєстрація та облік; розгляд відповідними правоохоронними органами; отримання інформації про хід та результат розгляду; інформування про зупинення операцій. З метою передачі матеріалів до правоохоронного органу, Держфінмоніторинг експертною комісією приймає відповідне рішення. Яскравими показниками є підготовка у 2019 році 893 матеріалів, які включають зокрема й додаткові матеріали. Лідером по направленню узагальнених матеріалів є Державна фіскальна служба (158 узагальнених матеріалів та 60 додаткових узагальнених матеріалів) (рис.3).



Рис. 3. Кількість розпочатих та використаних у кримінальних провадженнях узагальнених матеріалів за 2019 рік.

Джерело: Звіт Державної служби фінансового моніторингу України за 2019 рік [1].

Проаналізувавши показники діяльності та процесу реалізації повноважень щодо узагальнення матеріалів Держфінмоніторингу необхідно поліпшувати співпрацю з іншими правоохоронними органами для проведення у більшому обсязі аналітичної роботи. Це можливо зробити шляхом внесення змін до Порядку в аспекті зменшення обсягу інформації, яка повинна міститися в узагальнених матеріалах, наслідком чого є мінімізація часу щодо збору інформації про фінансову операцію та якнайшвидше повідомлення (у випадку наявності підстав) про кримінальне правопорушення правоохоронних органів.

У сфері функціонування Єдиної інформаційної системи, процес реалізації повноважень полягає у підготовці даних для оперативного аналізу; пошуку взаємопов'язаних між собою операцій; збереженні даних та забезпеченні їх захисту. Основним нормативно-правовим актом у цій сфері є «Положення про єдину державну інформаційну систему у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення», затверджене постановою Кабінету Міністрів України № 627 від 22.07.2020 року [4]. Виконання повноважень здійснюється шляхом подання посадовими особами запитів до державних електронних інформаційних ресурсів та внесенням змін до системи суб'єктами у процесі взаємовідносин. У цьому аспекті доречно уніфікувати вітчизняне законодавство з метою оптимізації для швидкого доступу запитуваної інформації.

Не менш важливим у практичній площині досліджуваного питання залишається міжнародне співробітництво Держфінмоніторингу. Співпраця у сфері інтернаціональної фінансової розвідки сприяє запозиченню найбільш ефективних моделей, які у подальшому застосовуються в ході реалізації повноважень. Основними організаціями учасником яких є Україна вситупають FATF, Комітет експертів Ради Європи з оцінки заходів протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму, Егмонтська група підрозділів фінансових розвідок, Рада Європи, Міжнародний валютний фонд та інші організації. За результатами такої діяльності приймаються відповідні рішення чи/та проекти за наслідками засідань, однак останні не повинні мати виключно декларативний характер, а й втілюватись у життя з урахування особливостей національної правової системи та інших факторів, що впливають на проведення фінансової розвідки всередині держави.

Висновки. Таким чином, враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що теоретичне питання механізму реалізації повноважень Держфінмоніторингу тісно переплітається з практикою. Законодавством не закріплено визначення поняття «механізм реалізації повноважень» вищезгадуваною службою, що у свою чергу впливає на фактичне виконання посадових обов'язків працівниками цього центрального органу виконавчої влади. Нормативне закріплення такої правової дефініції зможе нівелювати правову невизначеність.

ність та удосконалити процес правозастосування. Порівнявши теорію та практику з цього питання, можна зробити висновок, що Держфінмоніторингом не в повному обсязі реалізуються закріплені законодавством повноваження. З цією метою необхідно поглиблювати та розширювати створення й надання методичних рекомендацій, що стосується взаємодії з іншими органами державної влади, правоохоронними органами й виконання повноважень для досягнення поставлених перед Держфінмоніторингом цілей і завдань.

Список використаної літератури

1. Звіт Державної служби фінансового моніторингу України за 2019 рік. Державна служба фінансового моніторингу України: веб-сайт. URL : <https://fu.gov.ua/assets/userfiles/books/Zvit2019.pdf>. (дата звернення : 21.07.2020).
2. Матюшенко С.І. Розвиток фінансового моніторингу в системі національної безпеки з точки зору ресурсно-функціонального підходу. Економіка та держава. 2013. №3. С. 129 – 131.
3. Перепелюк А.М. Механізм застосування права : структура та критерії ефективності (загальнотеоретичний аспект) : дис. ... канд.ю.наук : 12.00.01 / Інститут держави і права ім. В.М. Корецького Національної академії наук України. 2016. 201 с.
4. Положення про єдину державну інформаційну систему у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : постанова Кабінету Міністрів України від 22.07.2020 р. № 627 // Відомості Верховної Ради України. 2020. № 627-2020-п.
5. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : Закон України від 06.12.2019 р. № 361-IX // Відомості Верховної Ради України. 2020. № 25. Ст. 171.
6. Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України : постанова Кабінету Міністрів України від 29.07.2015 р. № 537 // Відомості Верховної Ради України. 2015. № 537-2015-п.
7. Про затвердження Порядку надання та розгляду узагальнених матеріалів : наказ Міністерства фінансів України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України від 11.03.2019 р. № 103/162/384 // Відомості Верховної Ради України. 2019. № z0368-19.
8. Про заходи щодо запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом : Указ Президента України від 10.12.2001 р. № 1199 // Офіційне інтернет – представництво. URL : <https://www.president.gov.ua/documents/11992001-229> (дата звернення : 23.07.2020).
9. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 09.12.2010 р. № 1085 // Відомості Верховної Ради України. 2010. № 1085/2010.
10. Словник іншомовних слів Мельничука : Словopedia. URL : <http://slovo.org.ua/42/53408/289048.html> (дата звернення 22.07.2020).
11. Тараконич Т.І. Механізм дії права, механізм правового регулювання, механізм реалізації права : особливості взаємодії. Держава і право. 2010. Випуск № 50. С.12 – 18. URL : <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/34626/02-Tarakhonich.pdf>. (дата звернення : 20.07.2020).
12. Теория государства и права : курс лекций / под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. М.: Юристъ, 1999. 672 с.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

КОЛОМОЄЦЬ Олександр Костянтинович,
аспірант кафедри адміністративного та митного права Університету митної справи та фінансів;

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR
KOLOMOIETS Oleksandr Kostiantynovych,
PhD Student of the Department of Administrative
and Customs Law University of Customs and
Finance;
success111777@gmail.com